

1 MAYIS BİLDİRİSİ

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

KURTULUŞ YOLU
Yayınları

Kurtuluş Yolu Yayınları : 2

Birinci Baskı : Nisan 1977

Dizgi : Özdem Kardeşler

Baskı : Bahar Matbaası

Sorumlu Yönetmen : S. Pelen

Yönetim Yeri :

Hoca Rüstem Sok.
Zafer Han No: 12/1
Cağaloğlu - İSTANBUL

1 Mayıs, işçi sınıfının 1886'da Amerika'da 8 saatlik iş günü mücadelesinde burjuvaziye karşı bir sınıf olduğunu kanı pahasına haykırdığı bir gün.

1886'dan on yıl kadar önce kapitalist dünyayı sarsan nice ekonomik buhranlardan biri daha işçi sınıfı üzerine yıkılmak istendi. 1873'de buhran dolayısıyla işçi ücretleri yarı yarıya düşürülürken, çalışma saatleri de 12-14 saatden yukarı çıkarıldı. Burjuvazinin sömürsünü katmerleştirme mücadelesine karşı sınıf mücadelesine, işçi sınıfı da kendi gücüne, yani sınıfına dayanarak atıldı. 1874-1877 yılları Amerikan işçi sınıfının, mücadele deneylerini zenginleştirdiği yıllar oldu.

Nihayet, 1886'nın baharında Şikagolu 80.000 işçi «8 saatlik işgünü, yaşamaya yetecek ücret» için şartelleri indirerek genel greve gittiler.

O güne kadar demokrasiyi savunduğunu, militarizm ve bürokrasiye karşı olduğunu gazetelerinde, dergilerinde, kitaplarında, radyolarında, lokallerinde, mitinglerinde ağzından düşürmeyen burjuvazi, darda kaldığı her zaman olduğu gibi gerçek yüzünü gösterdi. Ağzından eksik etmediği demokrasinin yalnız ve yalnız kendisi için olduğunu; 8 saatlik işgünü isteyen işçilerin hakkının ise daha çok sömürü ve baskı olduğunu meydanlarda silahların namlularından birkez daha hatırlattı. Arkasından 'sosyalist' avı başladı ve 4 işçi lideri idam edildi.

Dünya proletaryası bu taröre 1889'da proletaryanın yılmaz teorisyeni ve partizanı Friedrich Engels önderliğinde, Paris'de toplanan II. Enternasyonal'de «Dünya Partisi» adına 1 Mayıs'ı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü olarak tespit etmek suretiyle cevap verdi.

Böylece 1 Mayıs, bütün ülkeler işçilerinin bilinçli bir yaşam için, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı milyonların, açlık, sefalet ve aşağılanmadan kurtulacakları bir kavga içinde birleşmelerini kutladıkları gün, proletaryanın kırmızı sancağının tüm dünyada bir kez daha muzafferce dalgalandığı bir gün olarak tarihe yazıldı.

1 MAYIS ve TÜRKİYE

Emperyalizm tarafından amansızca sömürülen ülkemiz Türkiye'de de bir lokma ekmek için şehirlerde ve kırlarda, en kötü şartlar altında yaşayan emekçiler; 1921'de 1 Mayıs'ı kutladı. Fakat esas olarak 1922'de işgal altındaki İstanbul'da 1 Mayıs gerçek anlamıyla geniş bir kitle gösterisiyle kutlandı. 1924, 1925 yılları 1 Mayısı kutlama çalışmalarının engellendiği, işçilerin tutuklandığı, emekçi halk üzerinde faşist terörün estirildiği yıllar oldu. Kürt ulusunun ulusal mücadelesinin bir parçası olan şeyh Sait Hareketini bastıran komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları; bu vesileyle çıkardıkları Takrir-i Sükun Kanunuyla, halkımız üzerinde faşist baskılarını yoğunlaştırdı; TKP üzerinde terör estirdi; Kürt ulusu üzerindeki millî baskıyı ağırlaştırdı. Bu dönemden sonra 1 Mayıs, fiilen kutlanamaz hale getirildi. Onu «Bahar Bayramı» derekesine düşürerek uzun yıllar işçi sınıfının sınıf bilin-

cini köreltmeye çalıştılar. Böylece, başında proletaryanın kızıl sancağının dalgalandığı dünya proletaryası ve ezilen halklarının Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs; komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından emperyalizmin karşı-devrimci terörünü uygulamak için bir bahane olarak kullanıldı.

Yakın zamana kadar 1 Mayıs; başta proleter devrimci, demokrat ve yurtseverlerin evlerinden alındığı, göz atlında tutulduğu, tedbir olarak ordu ve polisin alarına geçirildiği bir gün olarak kaldı.

BÜYÜK BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ İKİNCİ SİLÂHI, YALAN VE İKİYÜZLÜLÜKTÜR

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, sadece baskı ve zulüme değil, ama aynı zamanda yalana da ihtiyacı vardır. Komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları 1 Mayısı yasaklayarak, bu şanlı günü bir terör bahanesi olarak kullanmasının yanında onu aynı zamanda özünden kopararak kendisi için zararsız bir «bayram» haline getirmeye de çalıştı. Bunun için de 1 Mayıs'ı «Bahar Bayramı» olarak tanıttı.

Böylece, 1 Mayıs'ın anlamını gözden gizlemeye, işçi sınıfı önderliğindeki bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini hedefinden saptırmaya çalıştı.

Ama hakim sınıflar, amaçlarını gerçekleştirebilmek için bununla da kalmadılar; işçi sınıfı adına hareket eden, ama gerçekte hakim sınıfların iktidarını devam ettirmekten başka bir görevi olmayan politikacıları, sarı sendikaları piyasaya sürdüler.

ABD emperyalizminin ve onun uzun kolu CIA ile

sıkı ilişkileri olan Türk-İş, işte bu amaca hizmet eden bir sarı sendika olarak grev ve lokavtın kanunlaştığı 24 Temmuz 1964 gününü «İşçi Bayramı» olarak yutturmaya çalıştı. Böylece onlar lokavtın da hak olduğunu kabul ederek sömüren ve sömürülenleri aynı kefeye koydular, bunun propagandasını yaptılar.

TÜRK-İŞ, 1 Mayıs günü, ne gösteriler düzenledi, ne de gösterilere katıldı. Ama bol bol işçi sınıfıyla patronların kardeşliğinden, yani sömüren ve sömürülenin, efendi ile kölenin kardeşliğinden bahsetti. Bütün amaçları sınıf mücadelesini gözden gizlemek olan bu sarı sendika ağaları; sınıf mücadelesi yerine patronların istediği «iş barışı»nı savundu. Ve bünyesinde faşist sendikaları barındırarak, faşist MİSK (Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu) ile ittifak kurarak faşistleri; adına hareket ettiği işçi sınıfına karşı kullandı, onlara yardım etti, onları örgütledi.

Bu, emperyalizmin işçi sınıfının elini-kolunu bağlamak için kullandığı taktiklerden birisiydi, ama hepsi değil.

1 MAYIS'IN İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ OLDUĞUNU SÖYLEMEK YETMEZ

Emperyalizmin ve uşaklarının başvurduğu bir diğer taktik de, işçilerin gelişen mücadelesi karşısında 1 Mayıs'ı kabul etmek, ama onu yine de çeşitli kılıklar altında amacından saptırmaktır. Yani emperyalizm ve uşaklarının amacı, 1 Mayıs gösterilerini işçi sınıfının ve halkın örgütlenmesine hizmet eden, onun ülke ve uluslararası çapta dayanışmasını, militan birliğini

genişletip güçlendiren, bağımsız bir gç olarak siyaset sahnesine ağırlığını koyan, kendi tecrübeleriyle hayatı anlamasına hizmet eden bir eylem olmaktan çıkar-maktır.

Türk-İř'e bağılı 26 sendika, 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasını ve 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak tanın-masını önermişlerdir. Bunun nedeni birinci olarak, işçi sınıfımızın giderek artan kitleler halinde bilinç-lenmesi, politize olması, siyaset sahnesine çıkmasının Türk-İř bünyesine de yansması ve reformist sendika ağalarının bunun önünde daha fazla duramamaları; ikinci olarak lkemizde Sovyet sosyal-emperyalizmi-nin ideolojik, siyasi ve iktisadî etkinliğinin artmasının bir sonucu olarak DİSK'in güçlenmesi ve Türk-İř'e bağılı bu sendikaların onunla uzlaşıcı bir siyaset izle-meleri, üçüncü olarak da, işçi sınıfımız reformist du-varlar arasına hapsetme, onları CHP'nin kuyruğına takma isteğıdir.

Türk-İř'te ortaya çıkan parçalanma, işçi sınıfımı-zın tek sendikal örgütte toplanması açısından olumlu olmakla birlikte bugünkü şartlarda bu durum DİSK'-in başına çöreklenmiş sosyal-faşist kliğı, daha doğı-rusu sosyal-emperyalizme yaramaktadır. Sosyal -em-peryalistler böylece işçi sınıfımızın sendikal hareketi-ni daha geniş oranda etkileme ve denetleme imkânını bulacaklardır.

Diğer yandan, ikinci büyük işçi konfederasyonu ve giderek işçi sınıfımızın gelişen mücadelesini amacın-dan saptırmak isteyen en büyük tehlike haline gel-mekte olan, Rus sosyal-emperyalistleriyle sıkı ilişkiler içinde bulunan, T«K»P'nin güdümündeki DİSK'in 1 Ma-yıs'da uyguladığı yöntem de budur. DİSK'in revizyo-nist sendika ağaları daha geçen seneye kadar dünya

proletaryasının Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ı; koyunlar keserek, balonlar uçurarak, kırlarda rakı alemleriyle kutlarlarken, bugün de, bağlı oldukları sosyal-emperyalistlerden aldıkları emirle bu şanlı günü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının reformist bir partisi olan CHP'ye daha çok oy kazandırmak için o meşhur «ileri demokrasi»lerini gerçekleştirmek için bir kaldıraç olarak kullanmak istiyorlar; Yani o, iktidara gelmek için kendi içindeki demokratları gözünü kırpmadan aday listelerinden silen, ama 12 Mart'ın faşistlerine baş köşelerde yer veren, işçi sınıfının nihai hedefi komünizmi ancak kendisinin önleyebileceğini her seferinde meydanlarda bağıra bağıra söyleyen, geçmişe sünger çekme edebiyatıyla işkencecileri ve faşist katilleri «insanlık» adına gözden gizleyen CHP'ye.

Modern revizyonist DİSK yöneticileri, böylece işçi sınıfını; her gün ilğine kadar sömüren can düşmanı burjuvaziye, çeşitli milliyetlerden halkımızı ise efendisi sosyal-emperyalistlere peşkeş çekmeye çalışıyorlar. Türkiye'nin bir numaralı kompradoru Vehbi Koç da DİSK'in bu politikasını her vesileyle destekliyor ve diğer patronlara bu politikayı hararetle tavsiye ediyor. DİSK'in revizyonist sendika ağaları da; ağababaları sosyal-emperyalistler ve kompradorlardan aldıkları destekle 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının can düşmanlarının iktidarı için kullanmaya çalışıyorlar. Ve bütün bu ihanetler; hakim sınıfların, daha çok sömürmek için işçileri gözlerini kırpmadan kurşunlayabileceklerini, onları asabileceklerini bir kere daha ispatladıkları bir günde, 1 Mayıs'da yapılıyor.

Ve yine işçi sınıfı böyle bir günde halk iktidarının barışçı yollarla kurulabileceği edebiyatıyla halkın

6 Haziran'da iktidara geleceğini söyleyerek, kendisini katledenlerin peşine takılıyor. Ama bugün kutladığımız 1886'daki 1 Mayıs'ın anısı bile işçilerin, köylülerin iktidara 4 senede bir sandık başına giderek gelebileceğini bize gösteriyor.

HAYASIZLIK VE İKİYÜZLÜLÜĞÜN AMACI, ZULÜM VE SÖMÜRÜ DÜZENİNİ DEVAM ETTİRMEKTİR

Bütün bu hayasızlıkların, ikiyüzlülüğün ardında yatan tek amaç var; o da, sömürü ve zulüm düzenini korumak; ona karşı fabrikada, köyde, gecekonduda, okulda kendiliğinden gelişen mücadeleyi bastırmak; iki süper devletin dünya ölçüsündeki hammadde ve pazarları paylaşma mücadelesini ülkemizde de sürdürmek.

Bu amaçla; gelişen halk muhalefetine karşı azgınlıktan ABD emperyalizminin uşakları, jandarma, polis, MİT, vurucu timler, faşist saldırganlarla ve Demirellerin «Büyük Türkiye»siyle, Ecevitlerin «Ne ezen, ne ezilen» yalanlarıyla bütün mücadele alanlarında halkın karşısına dikiliyorlar. Bunun yanında, bir diğer süper devlet Sovyet sosyal-emperyalistlerinin uşaklarından T«K»P, TSİP, TİP gibi klikler yalan dolan ve kısmen de baskıyla yetinmiyor; Onlar, halka karşı faşist teröre gözünü kırpmadan başvuran sosyal-faşist bir karakter de kazanmıştır.

AP'si, CHP'si, Türk-İş'i, DİSK'i; kısaca karşıdevrimin güçleri ve onların ajanlarının ortaklıkları, baskı sömürü ve yalan üzerinedir. Onlar, birbirleriyle çatışmalarının yanı sıra, esas olarak halkın güçlerini sindirmek ve parçalamakta birleşiyorlar.

Ama her zaman olduğu gibi emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin uşakları hakim sınıflar; halkın kendiliğinden de olsa gelişen mücadelesini zulüm ya da yalanla durduramıyorlar. Onlar, ekonomik buhranı, her zaman olduğu gibi halkın üzerine yıkmaya çabalıyorlar. Buna karşı kendiliğinden gelişen mücadele bir yandan işçi sınıfını daha iyi yaşama için harekete geçirerek, önder vasıflarını ortaya çıkararak onu çelikleştirirken, öte yandan köylülüğü de etkiliyor. Böylece tüm doğanın yeşerdiği, çiçeklerin tomurcuklandığı bu bahar günü, bir başka tomurcuk görölüyor sınıf mücadelesinde. Bazı Anadolu grevlerinde, işçiler artık yalnız değil. Artık mücadele alanlarında işçi sınıfının kopup geldiğı köylüler de görölüyor. Hasan Çelebi grevinde göröldüğü gibi, işçilerle köylüler kolkola halay çekerken ve ekonomik dayanışmaya girerlerken, ileride birbirlerine sıkı sıkıya bağlanacakları işçi-köylü ittifakını müjdeliyorlar. Mücadele yükselmeye devam ediyor.

DEVİRİM CEPHESİNDE DURUM

Buna karşılık devrim cephesinde; Sovyetler Birliği'nde iktidarı modern revizyonistlerin elinde tuttuğunu gören, ama, onun sosyal-emperyalist niteliğini kavrayamayan hareketler vardır. Onlar bu yanlış tahlilleri sonucu, »Türkiye Solu«ndaki devrim ve karşı-devrim cephesini birbirlerine karıştırıyorlar. Bugünkü Sovyetler Birliği'nin Lenin'in, Stalin'in şanlı Sovyetler Birliği'nden farklı olduğunu gördükleri halde, yine de onun sosyalist bir ülke olduğunu savunuyorlar. Onların bu hatalı tutumları, devrimcilerin birliğine zarar veren bir noktadadır. Onlar sosyal-emperyalistlerin

uşaklarıyla; ,modern-revizyonizmin gerçek yüzünü işçi sınıfımız ve halkımız için gittikçe büyüyen tehlikeyi gözardı ederek ilkesizce eylem birlikleri kuruyorlar. Devrim için sosyal-emperyalistleri değil de, kendi halkına, dünya proletaryası ve ezilen ülkeler halkına güvendiklerini söyleyen ve gerçekten devrim cephesinde yer alanlarla ittifakı ikinci plâna atıyorlar. Bu hatalı politika, geniş devrimci kesimlerin, propaganda ve ajiatsyon özgürlüğünü koruyarak eylem birliklerine girmelerini ve devrim cephesinin güçlenmesini engelliyor.

Öte yandan, yine devrim cephesinde işçi sınıfımızın ve halkımızın çıkarları yerine kendi çıkarlarını ön plâna alan, revizyonist ve reformist egemenliği göremeyen akımlar da vardır. Onlar mücadelenin zorlu olduğunu, ancak doğru bir politika ile birleşilebilecek bütün güçleri uzun, can bedeli bir çabayla bir araya getirerek devrimin başarılabileceğini unutuyorlar. Onlar, mücadelenin zorlu ve uzun olduğunu öğreten, ancak, halkı sabırla örgütleyerek başarıya ulaşılabilceğini bize öğreten bu günde esas dayanacağımız güçler olan işçi sınıfı ve köylülükle sağlam kalıcı bağlar kurmadan, işçi sınıfını özellikle modern revizyonizme, köylülüğü de esas olarak reformizme terk ederek birkaç öğrenciyle devrim yapabileceklerini sanıyorlar. Onlar, küçük-burjuva sınıf karakterlerini, uzun süreli mücadeleden kaçmalarını gizlemek için kendilerini «proleter devrimci»ler diye adlandırarak, devrim cephesinde proletaryanın gerçek temsilcileri olanlar da dahil, diğer sınıf ve tabakaların ajitasyon ve propaganda hakkını kısıtlamaya çalışıyorlar. Böylece, bir önceki grup gibi onlar da devrim saflarının parçalanmasına neden oluyor.

Diğer yandan, bazıları da sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini koyan anlayışları nedeniyle devrimin menfaatlerini değil, dar grup menfaatlerini her şey yaparak bu hatalı eğilimleri gözardı ediyorlar. Teslimiyetçiler, böylece devrime zarar veren bu çizgilerle kol kola gezerek avlarını yakalamak için uygun zaman kolluyorlar. Ama onların bu politikaları da diğerleri gibi devrimin güçlerine, işçi sınıfının menfaatlerine zarar vermektedir.

1 MAYIS'DAKİ GÖREVLERİMİZ

Dünyada; yeni hammadde ve pazar alanları uğruna dünya halklarının baş düşmanı iki süper devlet, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyale-mperyalistlerinin gittikçe keskinleşen hegemonya mücadeleleri sürerken, ekonomik-politik buhran kapitalist-revizyonist kampı derinden sarsarken, yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan ülkemiz de hegemonya mücadelesi ve derin buhranlar nedeniyle gittikçe yoksullaşıyor. Hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler keskinleşiyor, halkın mücadelesi kendiliğinden de olsa yükseliyor. Bununla beraber Marksizmin ideolojik olarak burjuvaziye karşı zaferi perçinlendiği için; artık birçok karşı-devrimci ve anti-Marksist akım kendisine «devrimci», «komünist» adını vererek, ancak bu şekilde yaşama olanağı bulabiliyor.

. Bu şartlar altında proletaryanın görevi nedir?

Proletarya, her şeyden önce ideolojik saflığını ve politik bağımsızlığını her türlü anti-Marksist akıma karşı titizlikle korumalı, sınıf mücadelesi içinde Marksizm-Leninizm'in ülkemiz şartlarına uygulanması so-

nucu ortaya çıkan temel teorik görüşlerini geliştirip derinleştirmelidir. Pratik faaliyet ve örgütsel mücadele eğer bu temel üzerinde değilse hiç bir anlam ifade etmeyecek, subjektif tahlillerle kendimizi kısa bir süre aldatmamıza hizmet edecektir.

Bu nedenle bir yandan faşist demagoji, büyük burjuvazinin reformizmi ve modern revizyonizmin ihaneti şeklindeki halk düşmanı politikalarla; diğer yandan halkın mücadelesini hakim sınıfın peşine takan sağ oportünizm, orta burjuvazinin reformizmi, devrim güçlerine zarar veren küçük burjuva «sol» akımları gibi her türlü anti-Marksist akımla mücadele etmeliyiz. Ancak; bu mücadele, pratikle bir arada yürütülürse, ona hizmet ederse, proletaryanın mücadelesini ilerletir. Yoksa, küçük-burjuva idealizminin batağında, dergi sayfalarını aşamayan, her sayısında ancak bir dahaki sayıya kadar ayakta kalabilen kâğıttan şatolar kurmaktan öteye bir şey yapmış olmayız.

Pratik çalışmamızda; 1 Mayıs 1886'dan ders çıkarak, burjuvazinin «barış», «özgürlük», «demokrasi», «ak günler», «ileri demokrasi» çılgınlıklarının sadece kendisi için olduğunu kavramalı, kendimizi zor günler ve uzun mücadelelere hazırlamalıyız. Kendi gücümüze güvenmeli, devrimin yalnız halk kitlelerinin eseri olacağını kavrayarak bütün gücümüzle işçi ve köylülere dayanarak diğer halk sınıf ve tabakalarına önderlik etmeli, örgütlemeli, onlarla kalıcı ve sıkı bağlar kurmalı, kaderimizi onlarla birleştirmeliyiz. Tüm bunları ancak Marksizm-Leninizmin ülkemiz şartlarına uygulanmasından doğan temel teorik görüşlerimiz üzerinde yükselen doğru politikada direnerek, ceryana göğüs gererek gerçekleştirebileceğimizi unutmamalıyız.

Mücadele alanlarında yeni yeni ortaya çıkan işçi - köylü ittifakının tomurcuklarını geliştirmeliyiz. Ey- lemlerde; karşı devrime karşı, devrim cephesinin bü- tün güçlerini propaganda ve ajitasyon özgürlüğüne saygı göstererek, idealizmden kaynaklanan tekkecilik de değil, demokrasi temelinde birleştirmeliyiz.

**YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZIN
DEMOKRATİK HALK İKTİDARI MÜCADELESİ!**

YAŞASIN TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI!

**YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK,
DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS**

Fiyatı: 250 Kuruş

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI